

ליל שבת קודש פרשת במדבר ה'תשס"ד

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים
מאד בענין מה שקוראים פרשת במדבר תמיד לפני חג השבועות.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, מובא בשולחן ערוך (אורח חיים סי' תכ"ח סעיף ד') לעולם קורין
פרשת במדבר סיני קודם עצרת וכו' וסימנך מנו ועצרו, עיין שם, ויש להבין ענין זה,
למה באמת לפני חג השבועות קורין את פרשת במדבר שמדברת ממניין וממספר
בני ישראל, שהוא ענין "מנו ועצרו", ואיזה שייכות יש לזה לקבלת התורה?

ויש לומר בהבנת הענין על פי המבואר בדברי רביז"ל (שיחות הר"ן סי' צ"א) סגולה
להתמדה לא לדבר על שום אחד מישראל, כי יש ששים ריבוא אותיות לתורה כנגד
ששים ריבוא נשמות ישראל, וכל זמן שהספר תורה שלימה בכל אותיותיה ולא
חסר ממנה שום אות, אזי האהבה אליה בשלימות, כדוגמת אהבת חתן לכלה
שכשאינו בה מום אזי האהבה בשלימות, אבל כשיש מום ופגם בספר תורה, שחסר
לה אות, בוודאי לא יהיה האהבה בשלימות, ולכן בשעה שאדם אוהב כל אחד
ואחד מישראל ודן אותו לכף זכות, אזי יש לו ספר תורה יפה ושלימה, ולא חסר בה
שום אות כלל, ויהיה לו אהבה וחשק ללמוד תורה בהתמדה, אבל תיכף מיד
שמדבר על אחד מישראל ואינו דן אותו לכף זכות, הרי הטיל מום וחסרון בספר
תורה שלו, וכבר לא יהיה לו חשק ואהבה ללמוד אותה וכו', עיין שם היטיב כל
זאת בשיחת רביז"ל.

נמצא שלפי זה מובן היטיב ענין קריאת פרשת במדבר לפני חג השבועות, כי לפני
שהולכין לקבל את התורה מראים את הגרולה ואת החשיבות של כל אחד ואחד
מישראל, על ידי שסופרים ומונים אותם, וכמו שפירש"י בריש פרשת במדבר
"מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה וכו'", ובזה מגלים שבכדי לקבל את
התורה צריכין את המניין והמספר של כל אחד ואחד, ולא יחסר שום אחד מישראל
כלל, כי אם חס ושלום יחסר אחד מהם הרי חסר מהששים ריבוא אותיות לתורה
ולא נזכה לקבל את התורה כראוי, אבל מיד שמונים וסופרים כל אחד מישראל ולא
אובדים אף אחד מהמנין, על ידי זה יכולים לקבל את התורה בשלימות.

וזהו מה שכתוב לפני מתן תורה, (שמות י"ט) ויסעו מרפידים ויבואו מדבר סיני ויחגו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר, ופירש"י כאיש אחד בלב אחד, כי זה היה מוכרח לקבלת התורה, שיהיה אחדות גמור בין כל נשמות ישראל כאיש אחד בלב אחד, ולא יחסר שום אחד מישראל, כי אם יחסר אחד מהם חס ושלום יהיה הספר תורה פסולה ולא יכלו לקבל את התורה, וזכו אל זה בהר סיני דייקא, כי זה היה מדת הר סיני שהמיכה את עצמו ולא חשבה שיתן הקדוש ברוך הוא עליה את התורה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (אוצר המדרשים) בא וראה, הביט הקדוש ברוך הוא בכל ההרים ולא מצא הר שראוי ליתן תורה עליו ולהשרות שכינה עליו כהר סיני, ומפני מה זכה הר סיני לכל זאת? מפני שהשפיל את עצמו, שכשראה שהר הרמון והר שריון היו מתגרים זה עם זה, זה אומר עלי ישכון וזה אומר לא כי אם עלי ישכון אז כשראה סיני שהיו מתגרים זה עם זה והגביהו את עצמן השפיל הוא את עצמו, ולפיכך ראה הקב"ה בשפלותו והשרה שכינתו עליו, וכן אמרו (סוטה ה.) לעולם ילמד אדם מדעת קונו, שהרי הקדוש ברוך הוא הניח כל הרים וגבעות והשרה שכינתו על הר סיני, כי אין התורה אין התורה מתקיימת בגסי הרוח אלא במי שדעתו נמוכה עליו (תנחומא כי תבא), כי רק מי שיש לו מדת הענוה יכול להתאחד עם כל אחד ואחד מישראל ולא יפסול לאף בריה, מה שאין כן מי שיש בו מדת הישות והגאווה, הוא אינו יכול להתאחד עם כולם ותמיד מוצא מומים וחסרונות באחרים, ולכן בוודאי לא יהיה לו חשק ללמוד כראוי ולא יזכה לקבלת התורה באמת, ולכן דייקא על ידי שבאו להר סיני ולמדו ממנה את מדת השפלות, אז נתאחדו כאיש אחד בלב אחד וזכו לקבל את התורה.

וזהו מה שאומרים בהגדה של פסח, אילו קירבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו, ולכאורה יפלא מהו מעלת וחשיבות התקרבות להר סיני בלי לקבל את התורה? אבל על פי הנ"ל מובן מאד, כי תיכף ומיד שבאו להר סיני ולמדו ממנה את מדת השפלות הרי נתאחדו כולם כאיש אחד בלב אחד, ואז היה להם כבר כלי קיבול ומוכשר לקבל בתוכו כל הברכות שבעולם, ובודאי יזכו אחר כך לקבל התורה ועול מלכותו יתברך עליהם, והשם יתברך יזכינו להכניס בעצמינו אהבת ישראל באמת, ונזכה להתקשר עם כל נשמות ישראל ביחד, עדי נזכה לקבל את התורה בחג השבועות ולהתדבק בו יתברך באמת מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת במדבר ה'תשס"ד

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מחיגר מעשה ג' דף נ"ו עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, והבן הנ"ל כל זמן שהיה לו המאכל שלקח מביתו לחם יבש שהיה בעגלה (שקורין "סוחרים") אבל אותם, ואחר כך כשכלה ולא היה לו לאכול ישב עצמו מה לעשות והשליך עצמו מהעגלה לאכול עשבים, כי רואים כאן את עוצם ההתחזקות של החיגר ואיך שלא התייאש עצמו כלל, כי כל זמן שהיה לו לחם יבש היה מחיה עצמו עם לחם יבש, וכשגם זה לא היה לו, היה מחיה עצמו עם עשבים בעלמא, שזה לימוד עצום לכל אדם בכל ענין, ובפרט בלימוד תורה הקדושה, שיראה לחזק ולהחיות עצמו בכל מה שיכול, ואף על פי שאינו יכול לעשות דבר בשלימות וללמוד בהתמדה והבנה גדולה, אבל על כל פנים יחיה עצמו עם "לחם יבש" היינו עם לימוד יבש, אפילו שאין לו חשק והבנה כלל, וכמו שאמר רביז"ל (שיחות הר"ן ס" ע"ו) שאין צריכין בלימוד רק אמירה בעלמא וממילא יבין, עיין שם, אבל זה יצר הרע גדול לאדם שאם אינו יכול לעשות דבר בשלימות אינו רוצה לעשות שום דבר כלל, וזה גורם לו אחר כך לעזוב את הכל חס ושלום ולהתייאש מימי חיו, כי אפילו בגשמיות כגון בענין פרנסה, אין האדם מצליח על פי רוב תיכף ומיד, רק לוקח זמן הרבה עד שזוכה להקים עסק טוב לפרנסתו, ואם אין לאדם התחזקות כראוי אזי יתייאש מכל וכל ולא יהיה לו כלום, ועל פי רוב בא ההתרשלות מגיאות, שאדם אומר אין הפרנסה הזו מתאים לי, רק הייתי צריך פרנסה מכובדת יותר, וזה גורם לו לא לעשות כלום ואחר כך אין לו מה לאכול רחמנא ליצלן, אבל חכמינו הקדושים כבר אמרו (פסחים ק"ג.), פשוט נבילתא בשוקא ושקיל אגרא ואל תאמר כהנא אנא וגברא רבא אנא, שתעשה אפילו מלאכה בזויה כמו הפשטת נבילה באמצע השוק, הכל שלא תצטרך לבריות ויהיה לך פרנסה, וכן הוא בענין זיווגים שעיקר הטעם למה אין האדם מוצא את זיווגו, כי מחליט בדעתו שמגיע לו אשה כזאת וכזאת, ולא מתאים לו כל הזיווגים שמציעים לו, אבל חכמינו הקדושים כבר אמרו (יבמות ס"ג.) נחית דרגא נסיב איתתא, שתרד מדרגא שלך ואז תתחתן, והדרגא שלך צריך להיות לא כלום, וכמו שאומר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' ס" י"ד) שצריך להקטין את עצמו גם כנגד מדרגת עצמו, נמצא שאם ירד דרגא אזי יהיה כלום שבכלום, ואז בוודאי יזכה

למצוא זיווג הגון, כי כולן יהיו טובות בעיניו, ולכן עיקר היסוד בכל ענין שיהיה מוכן לחזק את עצמו עם כל מה שיש לו, ולא יתאוה לשולחן שאינו שלו, ואז בוודאי יהיה לו כל טוב תמיד ולא יחסר לו שום דבר כלל.

והיה לן יחידי בשדה ונפחד, כי יש טבע אצל בני אדם שמפחדים מאד להיות לבד ובפרט בלילה, ואינם יודעים למה מפחדים, ולפעמים נמשכים פחדים אלו על ידי זילזול בנטילת ידיים, וכמבואר בשולחן ערוך (אורח חיים סי' ד' סעיף י"ט) המגלח ולא נטל ידיו מפחד ג' ימים, הנוטל צפרניו ולא נטל ידיו מפחד יום אחד ואינו יודע ממה מפחד, עיין שם, כי על ידי שמזלזל בנטילת ידיים נאחזים בו שדים ורוחות רחמנא ליצלן וגורמים לו לפחד בחנם, והאדם צריך להיות נזהר מאד בטהרת ידיו וכן בכל מיני קדושה וטהרה ועל ידי זה יהיה נשמר מפחד חנם.

ונטל ממנו הכח עד שלא היה יכול אפילו לעמוד רק לרחוש (בלשון אשכנז: רוקין זיך), כי לפעמים בא האדם לירידה ונפילה כזה עד שאין לו כח אפילו לעמוד, כי בוודאי עיקר מדריגת האדם להיות "מהלך" ולילך ולעלות מדרגא לדרגא תמיד, כי זה מעלת האדם על המלאך, שהמלאך נקרא בשם עומד, כי עומד תמיד על דרגא אחת, ואדם נקרא "מהלך" כי הולך ועולה תמיד מדרגא לדרגא, בבחינת (וכריה ג') ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה, אבל לפעמים בא האדם לחלישת כח כזה עד שאינו יכול אפילו לעמוד, ואז צריך התחזקות עצומה שלא יפול בדעתו מכל וכל, ויחיה עצמו בכל מה שיוכל, וכמו שעשה כאן החיגר שאפילו כשלא היה יכול לעמוד, על כל פנים היה רוחש עצמו ממקום למקום וזה מה שהציל אותו.

והיה אוכל העשב סביבותיו, וכל זמן שהיה יכול להושיט ולאכול היה אוכל שם, ואחר כך כשבלה העשב סביבו עד שלא היה יכול להושיט היה מנתק עצמו להלן ואכל שם, והיה אוכל העשב איזה זמן, כי זה היה עוצם התחזקות החיגר שלא התיאש עצמו כלל, ובכל פעם היה אוכל איזה עשב שהיה יכול להגיע אליו, אף על פי שלשאר בני אדם לא היה נקרא בשם אכילה כלל, אבל הוא לא הסתכל על זה, רק החיה את עצמו במה שהיה יכול, וזה מה שהציל אותו והגיע אותו למצוא עשב שסוף כל סוף ריפא אותו לגמרי, כי כן הוא בעבודת השם יתברך שבשעה שאין האדם מתייאש עצמו ומחזיק עצמו בכל מה שיוכל סוף כל סוף מגיע יום ישועתו והוא זוכה לראות בישועת ה', והשם יתברך יזכינו למדת

ההתחזקות באמת ונזכה לעסוק בעבודת השם יתברך באמת ובתמים כל ימי חיינו
עדי נזכה להכלל בו יתברך באמת מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת במדבר ה'תשס"ד

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים
ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ד', המדבר מענין
השגת מעין עולם הבא, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כשאדם יודע שכל מאורעותיו הם
לטובתו זאת הבחינה הוא מעין עולם הבא, כמו שכתוב (תהלים נ"ו) בחו"ה אהלל
דבר באלהים אהלל דבר, וזאת הבחינה היא מעין עולם הבא, כמו שאמרו חז"ל
(פסחים ג.) ביום ההוא יהיה ה' אחד, והקשו, וכי האידנא לאו הוא אחד, ותירצו
חז"ל, האידנא מברכין על הטובה הטוב והמטיב ועל הרעה דיין האמת, ולעתיד
כולו, שיהיה שם ה' ושם אלקים אחדות אחד וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר עבודת האדם בזה העולם להגיע אל מדריגה זו
שיכיר את הקדש ברוך הוא בכל דרכיו, ובכל אשר עובר עליו בחיים ימצא את
הקדוש ברוך הוא, ולא יהיה הפרש אצל בין טוב לרע, דהיינו בין כשיש לו טוב ובין
כשיש לו רע חס ושלום, יכיר שהכל מהקדוש ברוך הוא, כי בשעה שעובר עליו
טוב וחסד יבין היטיב שהכל מהקדוש ברוך הוא, ולא יתלה במעשה ידי עצמו כלל,
רק יידע היטיב שהוא מתנת חנם מאת הקדוש ברוך הוא, וכן להיפוך, כשעובר
עליו צרות ויסורין חס ושלום, יידע היטיב שהכל ממנו יתברך לבר ולא יאשם את
עצמו כלל ולא יחלש דעתו, כי יבין היטיב שהכל לטובתו או למרק עוונותיו או
לזכותו לעולם הבא, וזהו המדריגה הכי עליונה, עד שרביז"ל מכניהו בשם "מעין
עולם הבא", ונקרא רק "מעין" עולם הבא, ולא עולם הבא ממש, כי על עולם הבא
נאמר (ישעיה ס"ד) עין לא ראתה אלהים זולתיך יעשה וגו', שאין לנו השגה עכשיו
בעצמותה, אבל מעין עולם הבא יכול להיות לאדם בעולם הזה, כשיודע שכל

מאורעותיו הם לטובתו, ומוצא את השם יתברך בכל אשר עובר עליו, ואינו שוכח ממנו יתברך כלל, אז הוא חי מעין עולם הבא וחי חיים טובים ונצחיים באמת.

והנה סוד השגת "מעין עולם הבא", לדעת שכל מאורעותיו הם לטובתו, הוא סוד ייחוד השני שמות הוי"ה אלהי"ם, כי שם הוי"ה ברוך הוא מורה על התגלות החסד והטוב, שהוא עצם התגלות אלקותו יתברך שכולו טוב, וכמו שכתוב (תהלים קמ"ה) טוב הוי"ה לכל, ולכן כשיש התגלות החסד, על האדם לקיים (תהלים נ"ו) בהוי"ה אהלל דבר, שיהלל ויברך לשמו יתברך על כל החסד שגמלתהו, ויכיר היטיב שכל הטוב שיש לו, בא רק ממנו יתברך לבד, ולא יתלה במעשה ידי עצמו כלל, ולא יאידך גיסא שם אלהי"ם מורה על מדת הדין והגבורה, כי אלהי"ם בגימטריא הטב"ע, שהוא התגלות אלקותו יתברך בתוך העולם הגשמי המלוכש בטבע מקרה ומזל, ואין רואים פתוח התגלות חסדו וטובו יתברך, ואדרבה עוברים על האדם כל מיני דינים ויסורין וחם ושלום, ושם הוא עיקר הנסיון למצוא אלקותו יתברך בכל מה שעובר עליו, ולדעת היטיב שאין שום טבע מקרה ומזל כלל, רק בכל פרט ופרט מלוכש השגחתו יתברך והכל רק לטובתו, או לכפרת עונותיו או לזכותו לעולם הבא, ולכן עליו לקיים אז את הפסוק (שם) באלהי"ם אהלל דבר, שיהלל ויברך לשמו יתברך על כל מה שעובר עליו, ויאמין באמונה שלימה וברורה שהכל לטובתו, והנה זה בוודאי נסיון גדול ונורא מאד, כי עוברים על האדם יסורים קשים ומרים מאד, וצריך התחזקות עצומה לא ליפול בדעתו כלל, כי בשעה שמתגלה לו אורו יתברך בגילוי נורא ונפלא מאד, ומרגיש קדושתו יתברך באופן נעלה, לא כל כך קשה לזכור בו יתברך ולדעת שהכל מתנת חנם ממנו יתברך, ולהודות לו על הכל, אבל כשנופל מכל זה ונסתר ממנו אורו יתברך, ונופל לקטנות המוחין, ואז הנסיון קשה לו מאד, כי נדמה לו שלא זכה לכלום, וכדברי רבינו"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ה) שבזה טועים החסידים הרבה שבשעה שיש להם איזה ירידה נדמה להם שלא זכו לכלום, עיין שם, ולכן עיקר ההתחזקות צריכין בשעה שנסתר ממנו אורו יתברך, שיידע ויאמין שגם אז הכל לטובתו לקרב אותו ביותר, כי התרחקות תחילת ההתקרבות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רס"א), וכשעומד בנסיון זאת לדעת שהכל רק ממנו יתברך לבד, אז מתייחדים אצלו שני שמות אלו הוי"ה אלהי"ם, שזהו הייחוד העליון, ונכלל בו יתברך לגמרי.

והנה מוהרנ"ת ז"ל מסביר (ליקוטי הלכות כלאי הכרם הלכה ב') שזה היה הנסיון של אדם הראשון שנצטווה לא לאכול מן עץ הדעת טוב ורע, והיה מותר לו לאכול רק מעין החיים, כי ענין עץ הדעת טוב ורע, הוא בחינת הסתרת הידיעה הנ"ל של "מעין

עולם הבא", שהוא הידיעה שהכל טוב ואין שום רע ממנו יתברך כלל, שזהו ענין עץ החיים, שעליו נאמר (בראשית ג) ואכל וחי לעולם, כי מיד שאדם טועם מעץ החיים ונחקק בעצמותו שאין שום רע כלל, הוא נכלל בחי החיים וכבר חי לעולם, וכמבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"א) שחיים נצחיים יש רק להשם יתברך, ומי שנכלל בו יתברך גם כן חי לנצח, עיין שם, וזהו (דברים ל"ב) כי אשא אל שמים ידי ואמרת חי אנכי לעולם, שמיד שאני מרים ומגביה ידי לשמים ומבטל את עצמי מכל וכל להשם יתברך, אזי, חי אנכי לעולם, כי אני נכלל בחי החיים, שהוא חיים נצחיים לעד ולעולמי עולמים, וכל זה הוא ענין השגת עץ החיים, שאם היה אדם הראשון אוכל ממנו תחילה, היה מגיע אל השגה זאת, אבל עץ הדעת טוב ורע הוא כבר עירבוב ופירוד בין טוב לרע, היינו שיש דברים שנראים לו כטוב ויש דברים שנראים לו כרע, ולכן על זה נצטווה אדם הראשון לא לאכול ממנה כדי שלא יכנס בו שאלות ובלבולים אלו, ומיד שעבר על ציווי ה' ואכל ממנה, נכנס בו ספיקות ובלבולים אלו, והתחיל להתבונן שהרי יש כאן טוב ויש כאן רע, ונפל מהשגת "מעין עולם הבא" הנ"ל, ונתגרש מן הגן עדן ונקנס עליו מיתה, כי נדמה לו שיש ענין של רע ומיתה בזה העולם, שזהו היפוך הגן עדן שהוא חיים נצחיים, ועיקר עבודתינו בכל הדורות לתקן את פגם הנ"ל של אדם הראשון, ולחזור אל השגת עץ החיים הנ"ל, לדעת היטיב שאין שום רע בעולם כלל, והכל רק טוב גמור ממנו יתברך, ואז האדם חוזר לסוד הגן עדן וחיים נצחיים ונכלל בו לגמרי יתברך, אשרי לו.

והנה מבואר בספרי המקובלים שבשעה שאדם מפריד בין שני שמות אלו ועושה פירוד בין הוי"ה לאלהי"ם, עיקר הפירוד הוא באותיות ו"ה משם הוי"ה, ובאותיות מ"י משם אלהי"ם, כי בשם הוי"ה עיקר הייחוד הוא בין י"ה לו"ה היינו בין המוחין, חכמה ובינה, הנקראים י"ה, אבא ואימא, לבין השבע מדות, מחסד עד מלכות, שהם ו"ה, זעיר אנפין ונוקביה, כי המדות צריכין להיות מקושרים אל המוחין שימצא את השם יתברך בכל אחת ואחת מהם, ואז שם הוי"ה מאיר אצלו בשלימות, אבל כשמפריד בין המוחין להמדות, אזי נשארים אותיות ו"ה משם הוי"ה לבד, ונחסר הייחוד, וכן בשם אלהי"ם, עיקר הייחוד הוא למצוא אלקותו יתברך בתוך כל הטבע ובתוך כל מה שעובר עליו, ואז נעשה יחוד בין אותיות מ"י לאותיות אל"ה, בחינת (ישעיה מ') שאו מרום עיניכם וראו מ"י ברא אל"ה, שתתבונן ותכיר שמ"י שהוא אלקותו יתברך, המתגלה בי"ם החכמה ומתוך נ' שערי בינה (מ"י בנימטריא נ'), ברא אל"ה, היינו את כל הבריאה המתגלה לעינינו, ואין שום טבע מקרה ומזל כלל, אבל תיכף ומיד שאדם מפריד בידיעה הנ"ל, ושוכח אך

אלקותו יתברך מחיה ומהוה את כל הבריאה כולה, אזי מפריד אותיות מ"י מאל"ה, שזהו פגם חטא העגל שאמרו (שמות ל"ב) אל"ה אלהיך ישראל, ונעשה פירוד בשם אלהי"ם, ועיקר עבודת האדם למצוא אלקותו בתוך כל יום ויום מימי חייו ולהכניס בעצמו ידיעה הנ"ל של "מעין עולם הבא", לדעת שאין שום רע ומטבע כלל, רק הכל כאשר לכל אלקות גמור הוא, ואז נשלם אצלו היום בשלימות, כי הרי אותיות היו"ם הוא צירוף השלמת אותיות הנ"ל החסרים מן הוי"ה אלהי"ם, ו"ה - י"ם, ואז יש לו יום טוב ושלם, ונשלם אצלו כוונת תכלית הבריאה.

וזה מה שכתוב אצל אדם הראשון אחר החטא (בראשית ג) וישמעו את קול הוי"ה אלהי"ם מתהלך בגן לרוח היו"ם וגו', כי עיקר הפגם של אדם הראשון הוא מה שעשה פירוד בין שני שמות הנ"ל הוי"ה אלהי"ם, והוריד את ארבע אותיות הנ"ל מן היחוד, שזהו לרוח היו"ם, ונהפך לו מהשגת "מעין עולם הבא" הנ"ל, ליסורי הגיהנום רחמנא ליצלן, שזהו צירוף אותיות ג"ן היו"ם - גיהנו"ם, כי במקום שימצא האדם אלקותו יתברך בתוך כל יום ויום, ויטעום מעין החיים, הוא עושה ישות ומציאות מעולם הזה, ואומר (ישעיה כ"ב) אכול ושתו כי מחר נמות, כי נסתר ממנו אלקותו המאיר בתוך כל יום ויום, ועיקר התשובה הוא למצוא את הגן עדין בתוך היום, היינו השגת "מעין עולם הבא", שהוא אור הגנוז המאיר בתוך כל יום ויום (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' פ"ד), ולדעת שהעולם הזה הוא באמת גן עדין, גן לחוד ועדין לחוד (ברכות ל"ד:), כי "גן" דא אורייתא (תיקוני זוהר תיקון י"ד) היינו הנ"ל פרשיות שיש בתורה, כי התורה מגלה לנו איך שיש אלקות בתוך כל פרט ופרט של הבריאה, כי בכל אחד מהנ"ל פרשיות התורה, הן הפרשיות של מעשה בראשית וסיפורי האבות וכו', והן הפרשיות של ציווי המצוות, כולם מגלים לנו איך שיש אלקות בתוך כל דבר ואין שום טבע מקרה ומזל כלל, ו"עדין" הוא עידונו דנחלא, היינו העדין ונועם העליון שזוכין לטעום כשמוצא אלקותו יתברך בתוך ימי חייו, ולכן כשאדם זוכה, הרי מהפך ימי חייו לגן עדין ממש, וטועם אור הגנוז המאיר בתוך כל יום ויום.

ולכן לפני קבלת התורה נצטוינו על מצות ספירת העומר, לספור את כל יום ויום ולדעת שכל יום חשוב ויקר בעיניו יתברך מאד, כי ההכנה לקבלת התורה הוא לדעת שכל יום ויום הוא מתנה גמורה מאת השם יתברך, שנזכה למצוא אלקותו יתברך בתוכו, ולייחד בו אותיות הנ"ל של ו"ה וי"ם, שהם צירוף היו"ם כנ"ל, ואז כשבאים אחר כך לקבלת התורה יודעים היטיב איך למלאות כל יום ויום בטוב אמיתי ונצחי, ולמצוא את הגן עדין שיש כאן בזה העולם, ואז האדם חי חיים טובים מעין עולם הבא ממש, ועולה ונכלל בו יתברך לגמרי, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בסוף פרשת השבוע (במדבר ד') אל תכרייתו את שבט משפחות הקהתי מתוך הלויים וזאת עשו להם וחיו ולא ימותו כגשתם את קודש הקדשים וגו' ולא יבואו לראות כבלע את הקודש ומתו, ויש להבין למה נצטוו משה ואהרן לשמור על שבט הקהתי ביותר שלא ימותו מתוך עבודתם, הלא הם מנושאי הארון ששם היה התורה מונחת, והתורה בוודאי שומר מכל רע? אבל על פי דברי רבי ז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה עיקר החיים הוא רק מדיעה הנ"ל של "מעין עולם הבא", לדעת שכל מאורעותיו הם רק לטובתו, ואין פירוד והבדל בין טוב לרע כלל, שזה ענין השני כרוכים שהיו סוככים בכנפיהם על הארון מלמעלה, ולא היה פירוד ביניהם, שזהו ענין יחוד הוי"ה אלהי"ם, ומשם היתה דיבור הנבואה יוצאת, כי עיקר התגלות כבודו יתברך הוא כשמכירים היטיב שאין הבדל ופירוד בין טוב לרע, שזהו השגת עץ החיים, אבל אם האדם יטעה את עצמו לומר שרק בשעה שרואה התגלות הקדושה אזי טוב לו, אבל בשעה שנסתר ממנו אורו יתברך אזי רע לו, הרי עושה פירוד בין רע לטוב, וזה בחינת עץ הדעת טוב ורע, שממנה מיתה רחמנא ליצלן, וזהו מה שנצטוו על בני קהת שהם נושאי הארון ששם התורה, וזאת עשו להם וחיו ולא ימותו, היינו שיתקן להם מוחין וכלים שיחיו עם השגת עץ החיים ולא ימותו מפגם עץ הדעת טובו ורע, שזהו ענין וזאת עשו להם, זא"ת הוא ענין התגלות האמונה כמובא בתיקונים (תיקון קכ"א), היינו על ידי שיהיה להם אמונה חזקה שכל מה שעובר עליהם הכל רק לטובתם, על ידי זה וחיו ולא ימותו, ולא יבואו לראות כבלע את הקודש ומתו, היינו שלא יבואו לראות כשמתגלה הקדושה במילואה ויהיה נדמה להם שרק זה נקרא טוב, אבל בכיסויה זה רע, כי זה כבר פירוד בין טוב ורע שהוא בחינת "ומתו", וכמובא הרמב"ן הקדוש כאן על דרך האמת, "כי בעבור היות כבוד יושב הכרובים שם, הוזהרו הלויים שלא יהרסו לראות את ה' וכו'" עיין שם, כי מחמת שמתגלה שם יושב הכרובים שהוא ענין ייחוד הוי"ה אלהי"ם, טוב ורע, צריכין ליוזר שלא יהרום לראות את הוי"ה שהוא התגלות החסד לבר, ולא יבינו שגם בתוך אלהי"ם שהוא הדין גנוז כבודו יתברך, והשם יתברך יזכינו להכניס בעצמינו ידיעות אלו באמת, ונוכה לחיות חיי גן עדן מעין עולם הבא ממש, עדי נוכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

